

Dosarul nr. 2ra-1807/19

Prima instanță: Judecătoria Strășeni sediul Călărași (jud. V. Negurița)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

2 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Tatianeii Batcu împotriva lui Vitalie Batcu cu privire la recunoașterea bunului comun ca proprietate personală

împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Vladislav Negura și menținută hotărârea din 13 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni sediul Călărași, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 1 august 2018, Tatiana Batcu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Vitalie Batcu cu privire la recunoașterea bunului comun ca proprietate personală.

În motivarea acțiunii a invocat că la 24 august 2002, a înregistrat căsătoria cu Vitalie Batcu, care prin hotărârea din 13 octombrie 2008 a Judecătoriei Călărași, a fost desfăcută.

Cu referire la prevederile art. 123 alin. (2) CPC, a menționat că prin hotărârea din 13 octombrie 2008 a Judecătoriei Călărași, s-a constatat, că părțile nu trăiesc împreună de mai mult de un an, locuind separat unul de altul.

Astfel, s-a stabilit că cel puțin din luna octombrie 2007, dânsa locuiește separat de pârât, adică duc gospodărie separată din acea perioadă, fapt pe care îl indică și pârâtul în cererea lui privind desfacerea căsătoriei, depusă la Judecătoria Călărași la 19 august 2008, în care Vitalie Batcu a menționat că dâșii nu au bunuri comune, care ar putea fi partajate.

A comunicat că până la înregistrarea căsătorii, în anul 2001, dânsa a început construcția unui garaj cu suprafața la sol de 21.4 m², care a fost finalizat în luna iunie 2002, însă datorită faptului înregistrării căsătoriei a fost împiedicată să înfăptuiască procedura de recepție finală a construcției.

Ca urmare, în luna decembrie 2007, când de fapt nu mai locuia împreună cu pârâtul, a fost întocmit procesul-verbal nr. 01 din 7 decembrie 2007 de recepție finală a garajelor, iar la 24 octombrie 2016, dânsa a înregistrat dreptul de proprietate asupra garajului în Registrul bunurilor imobile la OCT Călărași.

A comunicat că la începutul anului 2017, dânsa s-a adresat la notar în vederea perfectării unui contract de vânzare-cumpărare a imobilului menționat, fiindu-i explicat că deoarece recepția finală a construcției a fost efectuată în timpul căsătoriei, este necesar să prezinte acordul pârâtului la înstrăinarea imobilului, fie dovada că imobilul este proprietatea ei personală.

Totodată, a reiterat că pârâtul în prezent se află peste hotarele țării, contactându-l la telefon, i-a promis că va da acordul la înstrăinarea imobilului pentru a evita pierderea de timp și financiară, însă până în prezent nu a expediat acest acord.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 20, 22 Codul familiei, art. 321, 372 Cod civil, art. 4, 5, 38, 75, 80, 81, 123, 166, 167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, recunoașterea bunului imobil - încăperii cu suprafața de 21.4 m², amplasat în or. XXXXX, înregistrat cu nr. cadastral XXXXX, cu drept de proprietate privată a ei personală.

Prin hotărârea din 13 decembrie 2018 a Judecătoriei Strășeni sediul Călărași, a fost respinsă acțiunea ca nefondată.

Prin decizia din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Vladislav Negura și menținută hotărârea primei instanțe.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că lucrările de construcție a garajului amplasat în or. XXXXX str. XXXXX au fost executate în perioada anului 2001 – 2002, reclamanta recepționând garajul menționat în baza procesului-verbal de recepție finală nr. 01 din 7 decembrie 2007, când se afla deja în relații de căsătorie cu Vitalie Batcu.

Prin urmare, cu referire la prevederile art. 20 alin. (1) Codul familiei, instanțele au reținut că dreptul de proprietate asupra garajului în litigiu a fost dobândit de către Tatiana Batcu în timpul căsătoriei, deci a fost dobândit de ambii soți și constituie proprietate comună în devălmășie.

La 17 iulie 2019, Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov a declarat recurs împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele procedurate contestate, considerându-le ilegale, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare au aplicat eronat prevederile legii materiale, bazându-se pe aprecierea incorectă a probelor din dosar, nu au elucidat toate circumstanțele importante

pentru soluționarea justă a cauzei, au lăsat fără apreciere unele probe, iar drept consecință au adoptat o soluție greșită și nemotivată.

Având în vedere prevederile art. 372 alin. (1) Cod civil, lege materială care nu a fost aplicată la soluționarea cauzei, a considerat că instanțele de judecată ierarhic inferioare neîntemeiat au ajuns la concluzia că bunul imobil, garajul, care a fost construit în perioada anilor 2001 - 2002, constituie un bun în devălmășie, obținut (dobândit) de soții Batcu în timpul căsătoriei.

Astfel, instituția proprietății personale a fiecăruia dintre soți garantează că o parte din bunuri, deși au fost dobândite în timpul căsătoriei, prin excepție, sunt bunuri proprii doar a unuia dintre soți.

Reieșind din această ipoteză, soțul, ce pretinde că o parte din bunurile dobândite în timpul căsătoriei nu fac parte din comunitatea de bunuri proprietate comună în devălmășie, urmează să dovedească această excepție.

Prin urmare, primei instanțe și instanței de apel îi revenea obligația de a determina exact momentul până când bunul dobândit de ea se bucură de protecția de proprietate personală a acesteia.

A mai notat că din conținutul cererii de chemare în judecată depusă de Vitalie Batcu, căreia instanța nu i-a dat nicio apreciere, rezultă că părțile nu locuiesc împreună mai mult de trei ani.

Respectiv, Comisia de recepție a garajelor a recepționat (legiferat) la 7 decembrie 2007 garajul construit de dânsa în anii 2001 - 2002, în perioada când soții nu mai locuiau împreună, astfel, se prezumă că acest bun imobil nu cade sub regimul proprietății în devălmășie a soților.

Totodată, a obiectat că concluziile instanțelor de judecată poartă un caracter formal și nu sunt argumentate.

A evidențiat că recepționarea garajului la 7 decembrie 2007 nu constituie temei de apariție a proprietății, deoarece dreptul de proprietate asupra bunului imobil apare din momentul înscrierii acestuia în Registrul bunurilor imobile. Înregistrarea drepturilor asupra bunului imobil asigură recunoașterea publică și ocrotirea de către stat a acestor drepturi.

Reieșind din prevederile art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului bunurilor imobile și art. 321 alin (2) Cod civil, a accentuat că dreptul de proprietate asupra bunului imobil a fost înregistrat la oficiul cadastral la 24 octombrie 2016, dânsa era și este unicul proprietar.

Iar având în vedere prevederile art. 31 alin. (1) lit. d) din Legea cadastrului bunurilor imobile și art. 505 alin. (1) lit. a) Cod civil, a remarcat că Vitalie Batcu nu a contestat valabilitatea înregistrării dreptului ei de proprietate asupra imobilului (garajului).

În acest sens, prima instanță și instanța de apel trebuiau să supună unei analize multiaspectuale toate circumstanțele importante ale speței și să stabilească cu certitudine faptul din a cui mijloace bănești a fost construit garajul în anii 2001 - 2002, însă aceasta circumstanța a fost lăsată fără apreciere.

La fel, instanțele au evitat să dea o apreciere înscrisurilor din extrasul din Registrul bunurilor imobile, în care se menționează că dânsa este unicul proprietar al garajului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 20 mai 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 83), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 17 iulie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Tatiana Batcu, reprezentată de avocatul Ana Constantinov împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari